

शिशुभावे बाल्यावस्थायां हनूमतिप्लवमानेति ॥ ३५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ दोषज्ञो विद्वान्सनभवंतीत्यदोषज्ञस्तत्रहेतुः ॥ शिशुरिति ॥ ३० ॥ ३१ ॥ सूर्यरथोपरि तदुप
रितनप्रदेशे अनेन हनूमतापराष्टः स्पृष्टो राहुस्ततो मंडलाब्रह्मस्तः सन्नपक्रांतः ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ हेवासव चंद्राकौ मम यथाकालं बुभुक्षापनयम् बुभुक्षापनीयतेनेनेति व्युत्पत्त्यान्

एतस्मिन्प्लवमानेतु शिशुभावे हनूमति ॥ देवदानवयक्षाणां विस्मयः सुमहानभूत् ॥ २५ ॥ नाप्येवं देगवान् दायुर्गरुडो न मनस्तथा ॥ य
थायं वायुपुत्रस्तु क्रमते वरमुत्तमं ॥ २६ ॥ यदित्वावच्छि शोरस्य ईदृशो गतिविक्रमः ॥ यौवनं बलमासाद्य कथं वेगो भविष्यति ॥ २७ ॥
तमनुप्लवते वायुः प्लवतं पुत्रमात्मनः ॥ सूर्यदाहभयाद्रक्षंस्तुषारचयशीतलः ॥ २८ ॥ बहुयोजनसाहसं क्रामन्नेव गतो वरं ॥ पितुर्वला
च्च बाल्याच्च भास्कराभ्याशमागतः ॥ २९ ॥ शिशुरेषत्वदोषज्ञ इति मत्वा दिवाकरः ॥ कार्यं चास्मिन्समायत्तमित्येवं न ददाहसः ॥ ३० ॥
यमेव दिवसं त्येष गृहीतुं भास्करं पुनः ॥ तमेव दिवसं राहुर्जिघृक्षति दिवाकरं ॥ ३१ ॥ अनेन च पराष्टो राहुः सूर्यरथोपरि ॥ अपक्रांत
स्ततस्वस्तो राहुश्चंद्रार्कमर्दनः ॥ ३२ ॥ इंद्रस्य भवनं गत्वा सरोषः सिंहिकामुतः ॥ अब्रवीद्भुक्तिं कृत्वा देवं देवगणैर्वृतं ॥ ३३ ॥ बुभुक्षा
पनयं दत्वा चंद्राकौ मम वासव ॥ किमिदं तत्त्वया दत्तमन्यस्य बलवत्तनहन् ॥ ३४ ॥ अद्याहं पर्वकाले तु जिघृक्षुः सूर्यमागतः ॥ अथान्यो
राहुरासाद्य जग्राह सहस्रारविं ॥ ३५ ॥ सराहोर्वचनं श्रुत्वा वासवः संभ्रमान्वितः ॥ उत्पतास नंहित्वा उद्धृत्वा चर्नीस्रजं ॥ ३६ ॥ ततः
कैलासकूटाभं चतुर्दंतं मदस्रवं ॥ शृंगारधारिणं प्रांशुं स्वर्णघंटादृहासिनं ॥ ३७ ॥ इंद्रः करींद्रमारुत्य राहुं कृत्वा पुरस्सरं ॥ प्रायाद्यत्राभ
वत्सूर्यः सहानेन हनूमता ॥ ३८ ॥ अथातिरभसेना गाद्राहुरुत्सृज्य वासवं ॥ अनेन च सवैदृष्टः प्रधावनं शैलकूटवत् ॥ ३९ ॥

दत्वा तदन्नं ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ शृंगारधारिणं नानाशृंगारधारिणं ॥ स्वर्णघंटाशब्दरूपादृहासवंतं ॥ ३७ ॥ करींद्रमैरावतं अनेन हनूमता सह यत्र देशे सूर्यस्तं प्रायात् ॥
॥ ३८ ॥ अतिरभसेनातिवेगेनागात् वासवादपि पूर्वमिति शेषः ॥ अनेन हनूमता ॥ सराहुः ॥ ३९ ॥